

Захист від таких видів соціальних ризиків, як повна або часткова втрата працездатності та джерел існування в старості внаслідок інвалідності, у зв'язку зі втратою годувальника є головною метою такого виду соціального страхування, як пенсійне.

Кошти фонду не входять до державного бюджету і не можуть бути використані на інші цілі, крім виплати пенсій і допомоги.

В Україні система пенсійного обслуговування знаходиться в стадії трансформації. Перехід до ринкової економіки виявив неспроможність забезпечити достатні і надійні виплати пенсіонерам використовуючи однорівневу модель державного пенсійного страхування. Організація пенсійного забезпечення, яке відповідає вимогам ринкової економіки - мабуть одна з найбільш важливих завдань, яке необхідно вирішити в соціальній сфері.

Зараз в промислово-розвинених країнах використовується багаторівневе пенсійне обслуговування, яке включає солідарну систему, обов'язкове накопичення та добровільне формування пенсійних коштів.

Реформування пенсійного забезпечення в Україні проводиться у двох напрямках: удосконалення державного пенсійного забезпечення шляхом наближення середньої пенсії до рівня середньої заробітної плати та її прямої залежності від рівня заробітної плати; розвиток недержавного добровільного пенсійного забезпечення.

Створюється трирівнева пенсійна система, на першому рівні якої за солідарності поколінь і обов'язкового соціального страхування встановлюється пряма залежність майбутнього розміру пенсій від страхового стажу та розміру сплачених внесків; на другому - накопичення пенсійних внесків на особистих рахунках громадян; на третьому - добровільне недержавне пенсійне страхування. Таким чином, система пенсійного забезпечення має стати системою соціального страхування, самодостатньою і фінансово-стабільною.

Трофімчук Ю.О., курсант 2 курсу 21
н/г ФПФПМГБПС мол. с-нт міліції

Забезпечення економічної безпеки органами внутрішніх справ

Для усвідомлення змісту економічної безпеки, доцільно проаналізувати основні концепції щодо забезпечення національної безпеки в економічній сфері. Це надасть змогу до усвідомлення змісту цієї діяльності і стане органічною передумовою розгляду питань, пов'язаних із безпосередньо управлінням міліцією економічною безпекою.

Отже, нині можна виділити основні концепції розуміння змісту забезпечення економічної безпеки України:

1. Забезпечення макроекономічної безпеки є виключно прерогативою держави. Ніхто інший не в змозі вирішити цю задачу у повному обсязі. Держава повинна створити певну систему самозбереження, яка б автоматично приводила в дію захисні механізми при виникненні в економіці форс-мажорних обставин. Відтак головним і визначальним суб'єктом забезпечення національної безпеки в економічній сфері є держава.

2. Економічна безпека має дві складові: внутрішню та зовнішню. Це означає стійкість економіки до спонтанних і умисних загроз, які надходять від іноземних суб'єктів. В умовах зростаючої глобалізації економіки різниці між зовнішніми і внутрішніми економічними загрозами стають все менш помітними. За своєю формою загроза може бути зовнішньою, а за виникненням внутрішньою, і навпаки. Це важливо у тому сенсі, що дозволяє на практиці відрізнити зовнішню форму прояву загрози від глибинних, сутнісних явищ та процесів, які протікають у надрах економіки, тобто зсередини держави. Неправильне виявлення джерела (суб'єкта) економічної загрози може призвести до нераціонального використання засобів та сил, зміщення пріоритетів у забезпеченні безпеки та інших небажаних наслідків. Загрози економічній безпеці України носять переважно внутрішній характер, зосереджені у внутрішньополітичній, економічній, соціальній, екологічній, інформаційній та духовній сферах. Саме цим зумовлено приділення уваги діяльності саме органів внутрішніх справ, як одного з головних суб'єктів забезпечення економічної безпеки. При аналізі загроз економічній безпеці розрізняють два аспекти проблеми: звичайну конкурентну боротьбу іноземних структур з українськими виробниками за вигідне вкладання капіталу, високу норму прибутку з використанням елементів недобросовісної конкуренції і умисний, цілеспрямований підрив української економіки в цілях послаблення її конкурентноздатності. Відтак концепція забезпечення економічної безпеки, зважаючи на пріоритет внутрішніх загроз, базується на активній участі, передусім, органів внутрішніх справ.

3. У теорії і практиці забезпечення економічної безпеки виключне значення має визначення граничних значень загроз, які виникають в економіці детерміновано граничними показниками загроз, які мають бути чітко визначені у Доктрині економічної безпеки.

4. Важливу роль у визначенні пріоритетів економічної безпеки мають чітке визначення економічних інтересів України і публічне оголошення їх. Лише за цих умов можна створити систему адресних заходів із захисту української економіки від внутрішніх та зовнішніх загроз, а також сформувати і реалізувати політику національної безпеки в економічній сфері. Відсутність чітко сформульованих економічних інтересів робить розмитим і малозрозумілим процес управління національною безпекою в економічній сфері. Отже, забезпечення економічної безпеки - процес, що цілком залежить від національних інтересів. Його зміст полягає в створенні сприятливих умов для

реалізації національних інтересів в економічній сфері, а також нормального функціонування системи національної безпеки в цілому.

5. Забезпечення економічної безпеки України здійснюється системою органів, у якій одне з провідних місць посідає міліція. На сьогодні діяльність кожного з підрозділів по забезпеченню економічної безпеки у не достатній мірі регламентується відомчими нормативними актами, відсутнє чіткий розподіл повноважень, не налагоджений ефективний механізм взаємодії і координації суб'єктів, що робить забезпечення економічної безпеки малоефективним, структурно-складним і заплутаним. При чому ситуація ускладнюється тим, що дослідженням проблемами забезпечення економічної безпеки на науковому рівні займаються лише економісти, у той час як юристи майже повністю виключені з наукового дослідження національних безпекових проблем в економічній сфері. Згідно з даними положеннями, забезпечення економічної безпеки - спільна, узгоджена за цілями, принципами, функціями, методами, організаційною, правовою, соціально-психологічною та інформаційною основою діяльність суб'єктів, спрямована на створення сприятливих умов для формування могутності держави.

Безпека є глибокозмистовним і складно-структурованим поняттям. Вона обумовлюється об'єктивними процесами розвитку сучасного світу, природних та соціальних систем, цивілізацій, держав, суспільств, національних економік, а в останнє десятиліття - глобальної економіки і глобального суспільства. Відповідно до цього змінюються і умови безпечного існування людини і основних інститутів, які історично сформувало і розвиває людство. З урахуванням теоретичних знань у галузі безпеки, зокрема формування національного безпекознавства, змін у сучасному світі, утворення нових концептуальних поглядів на умови забезпечення безпеки і стратегічної стабільності у сучасному світі сформульовані фундаментальні визначення глобальної безпеки, спільних форм міжнародної безпеки, співвідношення міжнародної, регіональної та національної безпеки, типології національної безпеки, включаючи деталізовану типологію ядра національної безпеки - економічної безпеки.

У загальному розумінні безпека - свідомий цілеспрямований вплив на загрози та небезпеки, за якого створюються необхідні і достатні умови для реалізації інтересів об'єкта.

У сучасному світі головні загрози пов'язані з економічною безпекою. У 70-х роках минулого століття вперше з'явився термін «економічна безпека». Він достатньо швидко розповсюдився у розвинених капіталістичних країнах. Саме тоді, відстоюючи реальну оцінку обставин, що склалися на міжнародному рівні, представники країн Західної Європи виступили за використання економічних методів забезпечення національної безпеки.